

ἜΤΟΣ Β'.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΡΑΪΥΦΙΚΗ

ΑΡΙΘ. 89

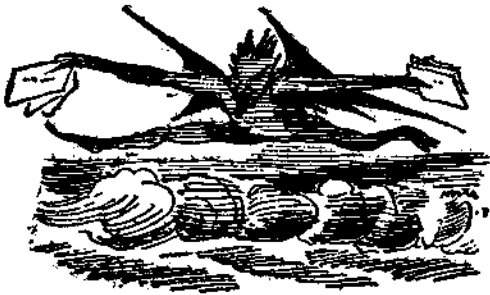
ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 25

Τιμή ἑτησίας συνδρομῆς προπληρωτίας διὰ μὲν τὸ Ἑσωτερικὸν δραχμαὶ νῆαι 12, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20.
Τὸ Γραφεῖον τῆς ἑφημερίδος, ἐπὶ τῆς οδοῦ Σταδίου ἀριθ. 14 ἀπέναντι τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 26 Ὀκτωβρίου 1880.

Ἐν Ἑλλάδι, ὅπου περὶ τῶν πολιτικῶν πραγμάτων καὶ τῶν ἐθνικῶν ζητημάτων τόσαι διάφοροι γνώμη αὐτοσχέδιως μὲν ἀλλ' ἀθροιστικῶς ἐκφέρονται, κατὰ παράδοξον συγκυρίαν σήμερον πάντες συμφωνοῦσιν, ὅτι τὸ to be or not to be τοῦ ἔθνους εἶναι τὸ ἐξωτερικὸν ζήτημα.

Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ὑπάρχουσιν εἰσέτι ἀπαισιόδοξοι ἀποκαλοῦντες αὐτὸ λεγόμενον, ὅτι ὁ ἐκ Καλαβρύτων πουριτάνος βουλευτῆς δι' ἄλης τῆς δυνάμεως τῶν λαϊκῶν πνευμόνων του κραυγάζει περὶ ἐσωτερικοῦ μεγίστου ζητήματος μᾶλλον πάντων κατεπιέγοντος, ὅτι ἐὰν ὁ κ. Τρικούπης ἔλθῃ διαβολικῆς συνεργείας εἰς τὴν κυβέρνησιν ἢ Ἐφημερίδα θ' ἀρνηθῇ ἐκ νέου τὴν ὑπαρξίν του, ἀλλ' εἶναι ἐπίσης ἀληθέστατον, ὅτι κατὰ βάθος ἀπαξάπκντες ἐλπίζουσι νὰ ἴδωσιν ἡμέραν τινὰ τὸν κ. Λογοθέτην νομάρχην Ἰωαννίνων, ἐὰν μέχρις ἐκείνης τῆς ἐποχῆς δὲν τὸν ἴδωμεν ἀντικαθιστῶντα τὸν κ. Βυζάντιον.

Ἄλλ' ὁ Ἀσμοδαῖος ἀποκαλυπτόμενος πρὸ τῆς πρωτοφανοῦς ταύτης ὁμοφωνίας λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ διαφωνήσῃ πρὸς τοὺς κκ. Ἕλληνας καὶ νὰ τοῖς εἴπῃ, ὅτι τὸ σημερινὸν ζήτημά των εἶναι ζήτημα διαχειρίσεως.

Διότι σήμερον ἢ δεσποινὶς ἐξουσίᾳ, εἴτε μειδιᾷ εἰς τὸν κ.

Τρικούπην, εἴτε ἀκκίζεται πρὸς τὸν κ. Κουμουνδοῦρον, δὲν ὑπόσχεται ἢ ἐρωτότροπος συνεντεύξεις, εἰμὴ μόνον ὑπὸ τὸν ὄρον πολέμου.

Ἄφου δὲ ἀμφότεροι δέχονται τὸν ὄρον, μὴ δυναμένη νὰ ὑπάρξῃ δι' ἀμφοτέρους, προτιμᾷ ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελε φανῆ μᾶλλον καλλίτερος διαχειριστής. Καὶ οὕτω βλέπομεν, ὅτι ὁ μὲν ἐπιρρίπτει εἰς τὸν ἕτερον ἀριθμοὺς καὶ ἑκατομμύρια δάνεια καὶ ἔξοδα, οὗτος δὲ εἰς ἀντεκδίκησιν μουσκευμένας στολὰς καὶ ὀλιγωρίαν. Καὶ ἀφού λοιπὸν ὡς πρὸς τὸν πόλεμον εἶναι σύμφωνοι, τί ἄλλο εἶναι τὸ ζήτημά μας ἢ ζήτημα διαχειρίσεως;

Καὶ τί ἄλλο θὰ εἶναι ὁ πόλεμος ἢ διαχειρίσις; Καὶ δὲν τὸ ἐννοεῖτε, ἀφού τὸν πόλεμον τὸν διακηρύττῃ ὁ ὑπουργὸς τῶν οικονομικῶν λέγων, ὅτι πᾶσα ὑποχώρησις εἶναι αὐτοκτονία;

Ἄλλὰ δὲν θέλετε νὰ δαπκνήσετε, δὲν θέλετε πόλεμον, δὲν θέλετε ἐξωτερικὸν ζήτημα. Θέλετε ν' ἀκολουθήσετε τὴν συμβουλὴν τοῦ Βαρθελεμύ Σαιντ-Ἰλαίρ. Ἀκολουθήσατέ την. Ὀπλισθήτε . . . δι' ὑπομονῆς, ἀλλὰ βιάσαστε πρὸς συνάντησιν . . . τῆς χρεωκοπίας.

Ὅστε, εἴτε πολεμήσῃ ἢ Ἑλλὰς εἴτε μὴ, ἐν εἶναι τὸ ζήτημά της: Ζήτημα διαχειρίσεως. Τί λέγετε περὶ τῆς γνώμης τοῦ Ἀσμοδαίου, κκ. Ἕλληνες;

ΣΤΡΥΦΟΝΟΥΤΣΙΚΟΣ.

ΑΣΜΟΔΑΪΚΑ

Ο λέβης Τηλέγραφος, μετά την από του βήματος της Βουλής εξαγγελίαν του συντομωτάτου εκείνου προγράμματος του κ. Κουμουندούρου, έδημοσίευσε μακρόν άρθρον, ου συμπέρασμα ήν ότι *εκηρύχθη ο πόλεμος πλέον και ένθουσιασμένος πρώτρευε τόν λαόν εις τήν έξακολούθησιν αυτού μέχρις έσχάτων*. Πολλοί άποροϋσιν άκόμη άναγινώσκοντες τó άρθρον εκείνο, που εύρεν ο Τηλέγραφος έν τῷ λόγῳ του κ. πρωθυπουργού τó άνωτέρω συμπέρασμα, και λέγουσι: Φαντασθήτε τί θά γράψῃ τώρα ο Τηλέγραφος μετά τόν λόγον του κ. ύπουργού επί των οικονομικών όστις καθαρά ώμολόγησεν, ότι εις τήν ειρήνην ύποχώρησις είναι άυτοκτονία.

Άληθώς ο λόγος του κ. Σωτηροπούλου έκαμε μεγίστην έντύπωσιν. Φαντασθήτε π. χ. τόν κ. Ζαΐμην όμιλούντα άπό του βήματος της Βουλής ύπέρ του πολέμου. Τοιαύτην έντύπωσιν μάς έκαμεν ο κ. Σωτηρόπουλος προχθές έν τῇ Βουλῇ, έν ᾧ μάλιστα είναι γνωστόν ότι ο άνθρωπος δέν ύπέφερε ποτέ έως τώρα άπό τά νεύρα του.

Η πρώτη άψιμαχία της πολιτικής συγκρούσεως προχθές έν τῇ Βουλῇ απέδειξεν, ότι θά έξακολουθήσῃσιν συνεδριάσεις έτι σπουδαιότεραι. Θά κατακλιθώσιν δέ, φαίνεται, ή μέραί ύλόκληραι πρὸς άκριβή ύπολογισμόν των ένδυμασιών του στρατού, αν άληθώς ήλθαν εις τόν Πειραιά κιβώτια με στολάς, αν τῶντι έβράχησάν τινα εξ αυτών και πόσα, έπιτροπή δέ χημικών θά έξετάσῃ τά βραχέντα, αν άληθώς έβράχησεν και πόσον ύδατος ποσόν κατέπιον και επί πόσον χρόνον θά είναι νοτισμένα. Άκολουθως άλλη έπιτροπή θά γνωμοδοτήσῃ αν δύνανται πλέον τά βραχέντα να χρησιμοποιηθώσιν, και τέλος, τί θά γείνη ο αίτιος και αν θά συνδικασθώσιν έν τῷ ειδικῷ δικαστηρίῳ και ή βέρκις, αν άποδειχθῇ ότι αύται έπταιον. Τοϋλάχιστον περι όλων τούτων, ως έμαθεν ο Άσμοδαίος, θά ύποβληθώσιν έκθέσεις.

Ο κ. ύπουργός των ναυτικῶν διήρσεν, ως έμάθομεν, τόν στόλον της Ελλάδος εις άνατολικήν μοῖραν και εις δυτικήν. Και εις μὲν τήν άνατολικήν μοῖραν θά συμπεριλαμβάνωνται αἱ άνατολικαί άκται της Ελλάδος, εις δέ τήν δυτικήν αἱ δυτικαί άκται. Ειδική έπιτροπή θά λύσῃ τó ζήτημα, αν αἱ άνατολικαί άκται τελειόνουν εκεί όπου αρχίζουν αἱ δυτικαί. Ούτω λύεται πλέον και τó σπουδαιότατον ζήτημα, ότι ένα έχῃ τις στόλον άρκει να έχῃ άκτάς.

και ένα και μοίρας στόλου, άρκει να διαίρεση τὰς άκται του εις άνατολικὰς και δυτικὰς.

Ο κ. Τρικούπης, επειδή πρόκειται να καταργηθῇ ή βεβολογία, σκέπτεται να καταρτίσῃ νέον σύστημα φορολογίας επί των προπαρασκευῶν, διότι προβλέπει, ότι ή Ελλάς τὰς προπαρασκευὰς θ' αναγάγῃ εις τελείαν βιομηχανίαν έχχώριον. Πιστεύεται δέ, ότι ικανά έκτομμύρια θ' εισπράττωνται επί του φόρου τούτου, αν θά πληρόνωσιν εργοστασιαρχαί της Εύρώπης κατά τηλεβόλον, όπλον, φοσίγγιον κλπ.

Πρὸ πολλοῦ ο φιλολογικός σύλλογος «Βύρων» συνεχέλεσε τούς λογίους σοφτάδες να διαγωνισθώσιν δι' έν έπιγραμμα, όπερ θά χαρακτηθῇ επί του άνδριάντος του ποιητοῦ Νομίζομεν, έχοντες ύπ' όψιν τήν εικόνα του προπλάσματος του άνδριάντος, ήν έτοιμάζει ο σύλλογος, ότι δέν ύπάρχει καταλληλότερον έπιγραμμα των έξῆς στίχων, ά του Δον Ζουάρ του Βύρωνος:

«Χάριν τίνος οἱ ποιηταί καταναλίσκουσι τó έλαιον τῆς λυχνίας των; Διά ν' άπολύσωσιν, όταν τó πρωτότυπο θά ήναι κόνις, κακήν τινά εικόνα, ΧΕΙΡΟΤΕΡΟΝ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ και έν όνομα.»

Οἱ Έλληνες έξεπληρώσαμεν όλας τὰς προρρήσεις τοῦ ποιητοῦ. Τά περιοδικά μας βρήθουσιν άχρειεστάτων εικόνων του, δι' οίκτρὸν δέ άνδριάντα έφρόντισεν ο σύλλογος «Βύρων». Ο κύτὸς έφρόντισε και διά τó όνομά του, δούς εις αὐτόν συναδέλφους τὰ σοφά του μέλη.

Η μόνη μεταβολή, τήν όποιον ή ένεστῶσα κυβέρνησις έπήνεγκεν εις τήν μετὰ της Τραπεζῆς σύμβασιν της προκατόχου είναι ή άρκίρεσις του όρου περι ιδρύσεως ύποκαταστημάτων εις τὰς προσδοκώμενας νέας χώρας. Φαίνεται ότι αἱ προσδοκώμεναι των κκ. Κεχαγιά και Τρικούπη είναι αἱ άπροσδόκητοι του κ. Κουμουندούρου έν ταῖς συναλλαγαῖς του.

Ο κ. πρωθυπουργός βαίνει επί ασφαλῶν βάσεων, δέν έχει καμμίαν πεποίθησιν εις τὰ άπροσδόκητα. Όταν έλθουν μόνα των, εύχάριστως τὰ ύποδέχεται' άλλ' όταν δέν έλθουν να μὴ έχῃ τó δικαίωμα να καυχᾶται ότι έπρονόσεν ή ψυχὴ του και ότι δέν ήθέλησε να χορηγήσῃ εις τῇ Τράπεζαν άνυπάρχτους ώφελείας; Ούτω πως, και τó προνοητικόν του ως πολιτικοῦ σώζει και πρὸς τήν Τράπεζα φαίνεται λίαν περιποιητικός.

«Έκτακτος τροφοδοσία και τακτική θεραπεία.»

Λέγεται, ότι ο κ. επί των Έσωτερικών Υπουργός, όταν τῷ παρατήρησέ τις ν' ἀφήσουν μερικούς ἐκ τῶν παλαιῶν ὑπαστηνόμων, εἶπεν:

— Ὅχι, δὲν θ' ἀφήσω λίθον ἐπὶ λίθου.

Ὁ λόγος τοῦ κ. Παπαμιχαλοπούλου μᾶς κάμνει νὰ τρέμωμεν περὶ τῶν πεζοδρομίων. Φόβος εἶναι μὴ καὶ τὰ ἐπιστραθέντα ἤδη ἀφαιρεθῶσι πρὸς ἐπίστρωσιν καμμιας αὐλῆς τῶν Μολλάων.

Ὅταν βλέπω, ότι ο κ. Οἰκονόμου ἐπιμένει ἐπὶ διετίαν τώρα νὰ γράφῃ ἐν ταῖς Νέαις Ἰδέαις καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὸ αὐτὸ ἄρθρον, ἐν ᾧ κοπανίζεται ότι πρέπει καὶ αὐτὸς νὰ δοκιμασθῇ ὡς Κυβερνήτης, ἐνθυμούμεθα τὰς Ἀμερικανίδας, αἵτινες ὡς μέλη Συλλόγου τῆς Ἀκρασίας στρατοπεδεύουν ἀπέναντι οἰνοπωλείου καὶ ἡ κηρῦττον, ἢ ψάλλον διὰ μακρῶν, ἢ ὄλην πολλακίς τὴν ἡμέραν, ἕως ὅτου ἴδωσι τὰ οἰνοπωλεῖα ἔρημα τῶν θαμάνων των.

Ἡ μόνη διαφορὰ εἶναι, ότι ο κ. Οἰκονόμου θέλει νὰ ἴδῃ τὰ μὲν οἰνοπωλεῖα πλήρη, τὴν δὲ ἐξουσίαν ἔρημον.

Τὸ περὶ Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης φυλλάδιον τοῦ κ. Ροῖδου εἶναι ἀξιον μελέτης διὰ τὸν φιλόσοφον, καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο ἤρесе κατ' ἐξοχὴν εἰς τὸν Ἀσμοδαῖον, φύσει καὶ θέσει κλίνοντα πρὸς τὸ εἶδος τοῦτο τῶν σπουδῶν, ἀφ' ὅτου ὡς libre penseur ἀπεβλήθη ἀπὸ τῆς χορείας τῶν ἀγγέλων. Τί ἄλλο ἄληθῶς εἶναι τὸ ἐν λόγῳ φυλλάδιον ἢ σελὶς τις τῆς φιλοσοφίας τῆς ἱστορίας, ἐν ἣ βλέπει τις τὴν ἀλήθειαν τοῦ ἀξιώματος τοῦ Λιναίου, ότι ἡ φύσις δὲν κάμνει πηδήματα; Ἀληθῶς, αἱ δημόσιαι βιβλιοθήκαι καὶ τὰ μουσεῖα εἶναι καθιδρύματα καὶ ἔργα ἔθνων πεπολιτισμένων, ἐπομένως εἶναι ταῦτα εἰσέτι ἀνώτερα τῶν δυνάμεων ἡμῶν, διότι πῶς ἀπὸ τῆς ἀνατολικῆς βαρβαρότητος ἠδυνάμεθα ἐντὸς μιᾶς γενεᾶς νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ σημεῖον, εἰς ὃ εὐρίσκονται τὰ σήμερον ἐκπροσωποῦντα τὸν πολιτισμὸν εὐρωπαϊκῶς ἔθνη; Ἡ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη ἦτο ἔργον ἐπέισακτον, δημιουργημα ξένων. Ἦτο αὕτη ἐν τῶν ἔργων τοῦ Ὄθωνος. Ἐπὶ τοῦ Ὄθωνος, ἡ βιβλιοθήκη ἦτο ὅ,τι ἠδύνατο νὰ εἶναι καθιδρυμα ἀρτισύστατον, ἔχον μέσα γλίσχρα καὶ πανταχόθεν πολεμούμενον ὑπὸ τῶν ἰθαγενῶν περὶ δημοσίου πλοῦτου θεωριῶν. — Ἀφοῦ ἡ βιβλιοθήκη εἶναι δημοσία, ἔλεγον συχνάκις ἀφελῶς νοικοκυρατοὶ τινὲς πρὸς τὸν τότε ἔφορον, τὰ βιβλία εἶναι διὰ τὰ παιδιὰ μας καὶ ὄχι διὰ στολισμὸν. — Ἡ πτώσις τοῦ Ὄθωνος εἶπετο νὰ φέρῃ τὴν καταστροφὴν τῆς βιβλιοθήκης, ὅπως ἔφερε τὴν καταστροφὴν ὄλων τῶν κλάδων τῆς διοικήσεως, λαβούσης τὸν τύπον τοῦ συγχρό-

νου ἰθαγενοῦς πολιτισμοῦ. Δύνασθε νὰ φαντασθῆτε ἔθνη εὐρωπαϊκῶν ἐν Ἀθήναις, ἄνευ μουσείου; Οὐχὶ βεβαίως. Καὶ ὅμως ἡμεῖς οὔτε ἔχνοσ εὐπρεποῦς μουσείου ἔχομεν, οὔτε γνωρίζομεν ὅποια ἔχομεν τῇ δε κἀκαίτεσ ἐσπαρμένα κειμήλια, ὧν ἀλλοδαποὶ πρὸ τινος ἔκαμον τὸν κατάλογον. Αὐτὴ εἶναι λοιπὸν ἡ φιλοσοφία τοῦ φυλλάδιου τοῦ κ. Ροῖδου, ἡ φιλοσοφία τοῦ μεγάλου βοτανικοῦ Λιναίου: Ἡ φύσις δὲν κάμνει πηδήματα. Ἡ ἔθνικὴ ματαιότης μᾶς κάμνει νὰ πιστεύωμεν, ότι ἀρκεῖ νὰ μιμώμεθα τοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, ἵνα ὤμεν πράγματι πολιτισμένοι. Πλάνη οἰκτρά καὶ γελοία!

ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΙΑΣ ΗΧΩ

Θεωρία ὑπὸ τοῦ Λοχίου:

. . . Ὅλα αὐτὰ τιμωροῦνται μὲ ρηχτήν. Καὶ ποῦ θὰ ξέρετε σεῖς τί θὰ εἴπῃ ρηχτή! ἀκοῦτε λοιπὸν: ρηχτή εἶναι στρατιωτικὸς ὄρος, καὶ σημαίνει τὸ φρέσκο.

Τρεῖς στρατιῶται προχθὲς συνομιλοῦντες περιέπαιζον τὸν ἐπιλοχίαν των Δ.

Ἐπιλοχίας. — Γιὰ ποῖον λέτε ότι εἶναι κουτός;

Στρατιῶται. — Ὅχι γιὰ λόγου σου, κύρ Ἐπιλοχία, γιὰ ἕναν ἄλλο κουτό.

Λοχίας ἐν φιλικῇ συνδιαλέξει μετὰ στρατιωτῶν:

— Τώρα πρέπει νὰ μὲ κερνάτε καὶ κανένα κρασάκι ἐπειδὴ ἂν προβιβάσθητε καὶ ἐγὼ θὰ χρησιμεύσω κατὰ τι ὡς προαγωγός σας.

D. C. Sidurwam.

ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ Α. ΓΙΑΛΟΥΣΗ καὶ Σ'

Αρομολόγιον

Αρομολόγιον

Ἐπιλοχίον τῆς ἑοῦ ἑταιρίας ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς τακτικῶς ἀπὸ πᾶσαν Πέμπτην ὥραν 6 π. μ. διὰ Σύρον καὶ ἐπιστρέφει ἐκείθεν τὸ Σάββατον ἑσπέραν.

Ἐπιλοχίον ἀποπλοῖον ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς ἀπὸ πᾶσαν Σάββατον ὥραν 5 π. μ. διὰ τὸν Εἰδοκὸν κόλπον, ἔπειτα διὰ Χαλκίδα, Ἀίγιον, Ἀταλάντην, Στυλίδας, Ὀρεός, Νέαν Μυζῶνην καὶ Βόλον, ἵνα ἐκκαθάραται διὰ τὸν ἀεθρὸν λιμῆνα ἐκ Πειραιῶς τὴν Πέμπτην ἑσπέραν.

Ἐπιλοχίον ἀποπλοῖον ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς διὰ τὸν γῆρον τῆς Πελοποννήσου κατὰ δεκατενθημέριον ἡμέραν Παρασκευῆν ὥραν 7 π. μ. ἀρχομένην ἀπὸ τῆς 10ης Ὀκτωβρίου.

Δι' ἐπιτελεστέρην πληροφορίας ἀπευθυνεῖτε ἐν Πειραιῶσι πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἑταιρίας ὀπισθεν τῆς Ἁγίας Τριάδος, παρακλιόμενος τοῦ φαρμακείου τοῦ κ. Δ. Σούδα, ἐν Ἀθήναις δὲ πρὸς τὴν ἀεροπορικὴν ἑταιρίαν ἢ Ἄγκυρα πρὸς τὸ Ναυτικόν.

Ἐν Πειραιῶσι τῇ 23 Σεπτεμβρίου 1880.

(Ἐκ τῆς Διευθύνσεως).

Θ. ΧΑΛΚΟΜΑΤΑΣ Ἐκ τῶ ἐπιπορευτικῶν κατόσταμα τοῦ κ. Θ. ΧΑΛΚΟΜΑΤΑΣ, κατὰ τὴν πλοιοπολίαν κ. Αττικαδίου, ἐπιπορευτικῶν ἐφόρων ἐκ Ἀγγλίας.

Ο ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ συνοπτικὴ εἰς τοὺς ἐπιπορευτικῶν καὶ διδοχθεῖ τὴν ἰταλικὴν γλῶσσαν καὶ ἰδίως τὴν ἰταλικὴν φιλολογίαν τὸν κ. Γ. Σ. ΧΟΙΔΑΝ ἐκ τῆς διαρκειῶσιν ἐν Τραπεζῇ.

Γ. ΣΟΛΩΝ ΚΑΙ ΥΙΟΣ. Ἡ ἑταιροπρακτικὴ ἀνεπιδοχθεῖσιν εἰς καλλιτεχνίαν εὐρίσκειται εἰς τὸ μέγα Σαφοκρακτικῶν αὐτῶν ἔργοσ Σαφοκρακτικῆς καλλιτεχνίης Γάλλοσ ἱστορῶν ἐκεί τὸ αἶθροσ του. — Τράγετε γλῶσσά, φῶνισθε καὶ μὴ φοβῆσθε νὰ πᾶθῃ ὁ στόμαχός σας. Ἴδου εἰ σὲσ προσφέρει ὁ κ. Σόλων διὰ τὸ ἐκείθεν ἰθὺσ γάλλου καλλιτεχνίου του, εἰς τὸ κατόσταμά του, ἐκ τῆς αλατιῆς τῆς Ὀμοιοῖας.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου Ἀδελφῶν Περρῆ.